

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	2
บทนำ	3
สถานการณ์ปัญหา	4
แผนการจัดการความรู้	5
คณะผู้ร่วมดำเนินการ เทคนิคการเขียนบทความวิชาการและเทคนิคการเขียนโครงร่างงานวิจัยเพื่อขอรับทุน	6
คณะผู้ร่วมดำเนินการ	7
การถอดบทเรียนและสังเคราะห์ความรู้ ครั้งที่ 1	8
-การกำหนดโจทย์วิจัย	8
-หลักการตัดสินใจเลือกทำโจทย์วิจัย	9
-ที่ปรึกษาโครงร่างวิจัย	10
-ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างทำโครงร่างวิจัยและวิธีการแก้ไขปัญหา	12
-หลักการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิในการปรึกษาโครงร่างวิจัย	12
- การเลือกประเด็นในการเขียนบทความวิชาการ	13
สรุปสาระจากการจัดการเรียนรู้ ครั้งที่ 1	14
การถอดบทเรียนและสังเคราะห์ความรู้ ครั้งที่ 2	17
-รายงานความคืบหน้างานวิจัย,บทความวิจัยและบทความวิชาการของคณาจารย์คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	17
-หลักการในการพัฒนาโจทย์วิจัยเพื่อให้ได้ทุน	19
-ปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำวิจัยและการแก้ไขปัญหา	19
-การทำความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการบูรณาการการวิจัยสู่การเรียนการสอน	20
-หลักการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณางานวิจัย	21
สรุปสาระจากการจัดการเรียนรู้ ครั้งที่ 2	22
สรุปความรู้	25

คำนำ

องค์ความรู้ เรื่อง “การพัฒนาการเขียนบทความวิชาการและเทคนิคการเขียนโครงการวิจัย เล่มนี้จัดทำขึ้นเพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้ที่ต้องการเขียนบทความวิชาการหรือเขียนโครงการวิจัยองค์ความรู้ที่ได้เกิดจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ประสบการณ์การเขียนบทความวิชาการและการทำวิจัยของสมาชิกในกลุ่มร่วมกันแสดงความคิดเห็น/ให้ข้อมูลความรู้จากประสบการณ์ และยังมีข้อมูลอีกส่วนหนึ่งที่สมาชิกในกลุ่มเห็นว่าจะมีประโยชน์แก่ผู้ที่จะเขียนโครงการเพื่อรับทุนจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.) จึงได้นำข้อสังเกตจากการพิจารณาโครงการที่ขอรับทุนมาประกอบเป็นเนื้อหาส่วนหนึ่งนอกเหนือจากขององค์ความรู้ที่เป็นประสบการณ์ของสมาชิกในกลุ่ม

สมาชิกในกลุ่มหวังว่าองค์ความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้นี้จะสร้างแรงบันดาลใจและเป็นข้อมูลเบื้องต้นสำหรับผู้ต้องการเขียนบทความวิชาการหรือการเขียนโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุนต่อไป

คณะกรรมการจัดการความรู้กลุ่มการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงการวิจัย

16 มิถุนายน 2560

บทนำ

สืบเนื่องจากประเด็นยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยพายัพที่สำคัญประการหนึ่งคือการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพและเป็นสากลเพื่อผลิตบัณฑิตตามคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ของมหาวิทยาลัย คณะกรรมการจัดการองค์ความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เห็นว่าการเขียนบทความวิชาการและการทำวิจัย เป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาอาจารย์ เพื่อพัฒนาศักยภาพทางด้านวิชาการและเพื่อเพิ่มพูนความรู้ให้ทันต่อพลวัตของโลกที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งจะส่งผลไปยังการพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนด้วย

คณะกรรมการจัดการองค์ความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จึงจัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ ประสบการณ์การเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงการวิจัยของสมาชิกในกลุ่ม เพื่อสกัดเป็นองค์ความรู้ในเรื่องการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงการวิจัย

เนื้อหาในเล่มประกอบด้วย

1. ปัจจัยที่ทำให้เกิดหัวข้อการวิจัย
2. หลักการในพัฒนาโจทย์วิจัยเพื่อให้ได้รับทุน
3. การหาผู้ให้คำปรึกษาในการวิจัย
4. การเลือกตัดสินใจเมื่อผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการแนะนำโจทย์วิจัยอื่นที่แตกต่างจากโจทย์วิจัยที่

เรานำเสนอ

5. ปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นระหว่างการทำวิจัย
6. หลักการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิ
7. ปัจจัยที่ทำให้เกิดประเด็นในการเขียนบทความวิชาการ

องค์ความรู้ที่ได้จากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในเรื่องการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงงานวิจัย ได้เผยแพร่โดยจัดการประชุมให้ความรู้แก่คณาจารย์และผู้สนใจเพื่อนำไปปฏิบัติ นอกจากนี้ได้นำองค์ความรู้เผยแพร่ในเว็บไซต์ของคณะฯ ซึ่งเป็นอีกช่องทางหนึ่งของการสื่อสารและเผยแพร่ความรู้

สถานการณ์ปัญหา

นอกจากประเด็นยุทธศาสตร์มหาวิทยาลัยพายัพในเรื่องการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพและเป็นสากลเพื่อผลิตบัณฑิตตามคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์แล้ว พันธกิจและแผนการปฏิบัติงานของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ที่สำคัญประการหนึ่งคือ ผลักดันและสนับสนุนให้คณาจารย์ในคณะฯผลิตผลงานวิชาการ ทั้งในรูปแบบของการเขียนบทความวิจัยและการทำวิจัย การผลิตผลงานวิชาการนอกจากจะเป็นการพัฒนาอาจารย์ทางด้านวิชาการแล้ว จุดประสงค์สำคัญอีกประการหนึ่งคือเพื่อให้อาจารย์ประจำหลักสูตรและอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรมีคุณสมบัติตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรีซึ่งจะต้องมีผลงานทางวิชาการที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญาและเป็นผลงานทางวิชาการที่ได้รับการเผยแพร่ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในการพิจารณาแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งทางวิชาการอย่างน้อย 1 รายการ ในรอบ 5 ปีย้อนหลัง แต่อาจารย์ประจำหลักสูตรสาขาวิชาต่าง ๆ ในคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวนหนึ่งยังไม่มีผลงานทางวิชาการดังกล่าว

ดังนั้นคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จึงจัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อสร้างองค์ความรู้ในเรื่องการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงการวิจัย และนำองค์ความรู้เผยแพร่ต่อคณาจารย์ในคณะ เพื่อเป็นการกระตุ้นให้คณาจารย์ผลิตผลงานทางวิชาการดังกล่าว อีกทั้งคณะกรรมการจัดการความรู้ฯ รับเป็นพี่เลี้ยงให้คำปรึกษาแก่คณาจารย์ที่จะผลิตผลงานทางวิชาการอีกด้วย

แผนการจัดการความรู้

แผนการจัดการความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

1. แต่งตั้งคณะกรรมการจัดการความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณบดีมีคำสั่งคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ที่ 9/2559 เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการ

จัดการความรู้ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ปีการศึกษา 2559 โดยกำหนดภาระ หน้าที่ความ
รับผิดชอบ คือ

1.1 กำหนดการประชุมเพื่อกำหนดแผนยุทธศาสตร์หรือแผนการปฏิบัติการในการจัดการความรู้ให้
ครอบคลุม สอดคล้องรองรับ ตรงตามประเด็นยุทธศาสตร์ พันธกิจและแผนปฏิบัติการระดับมหาวิทยาลัย/
หรือระดับคณะวิชาฯ

1.2 รวบรวมความรู้ที่ได้จากการจัดการความรู้ ซึ่งเป็นแนวปฏิบัติที่ดีมาปรับประยุกต์ใช้ให้เป็น
ประโยชน์สำหรับการปฏิบัติงานจริง

1.3 ดำเนินการควบคุม ดูแล ติดตามการดำเนินงานและประเมินผลคุณภาพการดำเนินการจัดการ
ความรู้ของคณะวิชาฯ

2. จัดประชุมเพื่อพิจารณาประเด็นความรู้เพื่อพัฒนาคุณภาพอาจารย์

คณะกรรมการจัดการความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีการประชุมเพื่อดำเนินการแลกเปลี่ยน
เรียนรู้ให้สอดคล้องกับประเด็นยุทธศาสตร์ พันธกิจและแผนปฏิบัติงานระดับคณะวิชาฯ

ที่ประชุมมีมติว่า ประเด็นแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของคณะฯ ในปีนี้ จะเป็นการต่อยอดองค์ความรู้ทั้งทางเทคนิค
การสอนและการวิจัยที่ได้จากการจัดการความรู้ในปีการศึกษา 2558 เพื่อการนำไปใช้โดยเลือกเทคนิคการ
สอน “ Creating Facebook Circle & Feedback discussion in the class” และ “ การเรียนการสอน
โดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน” ส่วนทางด้านการวิจัย เป็นการนำไปปฏิบัติต่อยอดประเด็นการเขียน
โครงร่างงานวิจัยเพื่อขอรับทุน

3. การสร้างและแสวงหาความรู้

3.1 คณะกรรมการจัดการความรู้คณะฯ ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งที่ 1 ตามประเด็นที่กำหนดไว้

3.2 คณะกรรมการจัดการความรู้คณะฯ ร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ครั้งที่ 2 และรายงานความคืบหน้า
ผลของการวิจัยและการเขียนบทความ

4. การจัดการความรู้ให้เป็นระบบ

คณะกรรมการจัดการความรู้กลุ่มการเขียนบทความและการเขียนโครงการวิจัยรวบรวมความรู้จากคณาจารย์ในกลุ่มตามประเด็นที่กำหนด เรียบเรียงเป็นองค์ความรู้

5. การกลั่นกรองความรู้

นำองค์ความรู้ที่เรียบเรียงให้ ผู้นำกลุ่มและคณาจารย์ที่เป็นกรรมการฯ ตรวจสอบความถูกต้องและปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

6. การเข้าถึงความรู้

6.1 จัดทำเอกสารคลังความรู้ที่ได้รับ

6.2 เผยแพร่องค์ความรู้ทางเว็บไซต์ของคณะฯ และของมหาวิทยาลัย

7. การแบ่งปันและแลกเปลี่ยนความรู้

7.1 คณะฯ จัดประชุมคณาจารย์เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้แก่คณาจารย์ในคณะ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติ

7.2 คณะกรรมการจัดการความรู้การเขียนบทความฯ จะเป็นพี่เลี้ยงให้คำปรึกษาแก่คณาจารย์ที่จะเขียนบทความและโครงการวิจัย

8. การเรียนรู้

คณะฯ สนับสนุนให้คณาจารย์นำความรู้ไปปฏิบัติ โดยให้อาจารย์แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษร จากการสำรวจ อาจารย์หลายสาขาวิชา เช่น สาขาวิชาภาษาไทย ภาษาอังกฤษภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีน แจ้งความจำนงจะนำการเทคนิคการเขียนบทความวิชาการและการเขียนโครงการวิจัยที่ได้รับจากการแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อเขียนผลงานวิชาการต่อไป

9. การติดตาม

คณะกรรมการจัดการความรู้คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จะมีการติดตามผลการนำองค์ความรู้ไปปฏิบัติต่อไป

คณะผู้ร่วมดำเนินการ

ผู้นำกลุ่ม : ผศ.ดร.นงนภัส พันธุ์พลกฤต

ผู้อำนวยการความสะดวก : อาจารย์ อัจฉราภรณ์ จันทร์สว่าง

ผู้จัดบันทึก : อาจารย์ อัจฉราภรณ์ จันทร์สว่าง

ผู้เข้าร่วมแลกเปลี่ยนเรียนรู้ :

1. อาจารย์สุภา พูนผล
2. อาจารย์สุภา เกียรติสุดา บุญส่ง
3. อาจารย์ภูวภัทร ทาอินต๊ะ
4. อาจารย์ดร.นมรัตน์ แยมวงศ์
5. อาจารย์ดร. Elisa Mie Nishikito

การถอดบทเรียนและสังเคราะห์องค์ความรู้

ประชุม การจัดการเรียนรู้ กลุ่มย่อยครั้งที่ 1 (15 พ.ย. 59) เวลา 13.00 น.

ผู้เข้าประชุม

1. ผศ.ดร. นงนภัส พันธุ์พลกฤต
2. อาจารย์ อัจฉราภรณ์ จันทร์สว่าง
3. อาจารย์สุภา พูนผล
4. อาจารย์เกียรตินิศา บุญส่ง
5. อาจารย์ภูวภัทร ทาอินตะ
6. อาจารย์ ดร. Elisa Mie Nishikito

1. การกำหนดโจทย์วิจัย

ผศ.ดร. นงนภัส : กล่าวถึงการนำองค์ความรู้มาใช้คือพิจารณาจากปัญหาสังคมที่เกิดขึ้น และ จากความชอบส่วนตัว และความถนัด เป็นงานวิจัยที่สร้างภูมิคุ้มกันให้กับเยาวชน จากปัญหาสังคมที่เกิดขึ้น ถ้าไม่ถนัดจะไม่กล้าทำ กลัวล้มเหลวกลางทางเพราะถ้าล้มเหลว จะต้องคืนเงิน พร้อมดอกเบี้ย และติด BLACKLIST คนที่จะเกิดปัญหาคือคนที่เซ็นสัญญา คือ อธิการบดี เป็นคนเซ็นสัญญา ดังนั้นเราจะระวังในทุกอย่างไม่ให้ผิดจริยธรรมการวิจัย จึงต้องถนัดทั้งในเชิงเนื้อหา และ ระเบียบวิธีวิจัย เพราะเราจะรู้ว่าเราจะทำอะไร และ อย่างไรต่อไป

อ.เกียรตินิศา : กล่าวถึงการจัดการองค์ความรู้ปีที่แล้ว จะสำรวจว่าตัวเองชอบอะไร ถนัดอะไร เพื่อทำงานวิจัยดำเนินต่อไปได้ จึงย้อนกลับไปดูตัวจบของปริญญาโทที่ตนเองเคยทำเรื่องเกี่ยวกับชุดฝึกทักษะ เพราะรู้ถึงขั้นตอนและกระบวนการ จึงเลือกทำเรื่องดังกล่าว พอเลือกได้แล้วต่อว่าจะสามารถนำไปแก้ปัญหาอย่างไร เพราะว่างานวิจัยส่วนใหญ่ หลายคนเกิดจากมีปัญหาอะไร แต่ของตนเองเริ่มต้นจากถนัดอะไรก่อน แล้วจึงมาคิดว่าเกิดปัญหาอะไร และเครื่องมือที่ตนเองถนัดสามารถไปแก้ปัญหาอะไรได้บ้าง ผนวกกับปัญหาที่ตนเองกำลังประสบคือ สอนวิชา GE 107 ซึ่งเป็นวิชาบังคับของ น.ศ. พายัพ โดยในหลักสูตรไทยก็จะมี น.ศ. ชาวต่างชาติเข้ามาเรียนหลายคน และก็หลายสัญชาติ มีทั้ง ตุรกี ทั้งจีน และที่สำคัญตนเองได้สอนวิชา GE 107 ให้แก่ น.ศ. ชาวต่างชาติ โดยสังเกตว่า น.ศ. ชาวต่างชาติ ผ่านการเรียนภาษาไทยพื้นฐานมาแล้ว แต่น.ศ. ไม่สามารถอ่านจับใจความสำคัญ และเขียนย่อหน้าได้ การใช้ทักษะดังกล่าวไม่เทียบเท่ากับ น.ศ. ไทย ดังนั้นจึงมองเห็นถึงปัญหาการอ่านไม่ออก เขียนไม่ได้ จึงคิดลองเอาชุดเครื่องมือ ชุดฝึกทักษะนี้ มาพัฒนาการอ่านเด็กกลุ่มนี้

ดังนั้นจึงเริ่มจากสิ่งที่เรารู้และถนัด ถ้าทำวิจัยเรื่องนี้สำเร็จแล้ว ต่อไปอาจจะทำวิจัยเกี่ยวกับชุมชนได้และได้กล่าวเสริมการที่คณะได้พิจารณาโครงสร้างวิจัยร่วมกันก่อน ทำให้ได้เห็นมุมมองของคนอื่น

เมื่อได้โจทย์แล้ว จึงศึกษา อ่านบททวนเนื้อหา วางแผนอย่างละเอียด เพื่อที่จะมองได้ชัดเจนว่า ภาพรวมของวิธีดำเนินงานวิจัยของเราจะไปทิศทางไหน จึงทำให้แก้ไขตามที่ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำหลายรอบ และขณะนี้ก็ยังอยู่ระหว่างการแก้ไขโครงสร้าง

อ.สุภา :กล่าวว่า ประเด็นที่นำมาจากการจัดการองค์ความรู้ครั้งก่อนคือ เลือกทำสิ่งที่ชอบหรือสังเกตจากสิ่งที่อยู่ใกล้ๆตัว ดังนั้นจึงพิจารณาจากรายวิชาที่ตนเองสอน และพบปัญหาเดียวกันกับ อ.เกียรติสุดา คือ ชาวต่างชาติมาเรียนแล้วยังไม่ได้ทักษะการอ่านและการเขียน จึงปรึกษากับ อ.เกียรติสุดา ที่เชี่ยวชาญเกี่ยวกับชุดฝึก และตนเองจะเชี่ยวชาญด้านการเขียน

อ.ดร. เอลิสา ทำ Thai list study หลังจากนั้นสำรวจว่างานวิจัยนี้จำเป็นหรือปัญหานี้ชัดเจนหรือไม่ นอกจากนี้ยังทำ cours study ที่คณะแพทย์ ทำการจำลองแล็บวิชาหนึ่ง ว่าจะสามารถทำวิจัยได้หรือไม่ ปัญหาจะชัดเจนหรือไม่ จึงใช้หลายวิธีก่อนที่จะเขียนโครงสร้างว่าดีหรือไม่

ผศ.ดร. นงนภัศ :กล่าวว่าเรื่องการสร้างโจทย์วิจัย คือวิธีการลงชุมชน เพื่อจะได้โจทย์ สำรวจว่าชุมชนต้องการอะไร เช่น ชุมชนบ้านนี้ต้องการอะไร แล้วให้ชาวบ้านมาประชุมแลกเปลี่ยนแล้วทำออกมาเป็นชาร์ต แล้วให้เขาบอกปัญหาคืออะไร จะแก้อย่างไร โดยใช้การมีส่วนร่วม วิธีนี้จะพบโจทย์วิจัยมากกว่าถามคำถามว่าชาวบ้านต้องการอะไร จึงเอาไปเขียนเป็นโจทย์ของชาวบ้าน คือเอาไปเขียน ก็เหมือนโจทย์ของ อ.เอลิสา ที่ไปตอบโจทย์ความต้องการของพยาบาล ต้องใช้เวลานานคือ 3 เดือน 6 เดือน

2. หลักการตัดสินใจเลือกทำโจทย์วิจัย

ผศ.ดร. นงนภัศ :กล่าวว่ามุมมองของแต่ละคนไม่เหมือนกันซึ่งขึ้นอยู่กับแต่ละศาสตร์ด้วย แต่ท้ายที่สุดแล้วอยู่ที่ตัวเราว่าเราต้องการจะทำอะไร เราฟังผู้อื่นแนะนำได้แต่เราอาจจะไม่ทำก็ได้ เราจะเป็นผู้พิจารณาเองว่าเราจะทำหรือไม่ทำ เพราะภายใต้เงื่อนไขและภายใต้ข้อจำกัด ตัวเราเองจะรู้ดีมากที่สุด เราจะรู้ว่าองค์ความรู้ที่เรามีอยู่สามารถที่จะทำงานวิจัยชิ้นนี้ไปตลอดรอดฝั่งหรือไม่อย่างไร ในที่สุดแล้วตัวเราเป็นผู้ตัดสินใจเอง

จากที่ตนเองไป นำเสนอ โครงร่างที่ ว.ช. มีเคล็ดลับในการนำเสนออยู่สิ่งหนึ่งคือ การไม่ได้เสียเวลาผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำโจทย์วิจัย ควรจะพูดในลักษณะที่ทำให้ผู้ทรงคุณวุฒิรับฟังข้อคิดเห็น หาก มีการแนะนำมา ตนเองก็จะปรับเพื่อให้งานวิจัยสมบูรณ์

นอกจากนี้ยังแนะนำให้ฟังคำแนะนำจนจบ โดยไม่พูดสวน เพราะคนส่วนใหญ่จะไม่ชอบให้พูดสวน แล้วพยักหน้ารับ เหมือนที่เราเห็นด้วยทุกครั้ง แต่การเห็นด้วยไม่ใช่ที่เราจะทำตามทุกอย่างทุกเรื่อง เราสามารถจะบอกได้ว่าโจทย์วิจัยของเราเป็นแบบนี้ แต่ที่คณะกรรมการแนะนำมาเป็นข้อเสนอแนะที่ดีมาก

เราสามารถนำข้อพิจารณาไปปรับโครงสร้างของเราให้มีความสมบูรณ์ ไม่ใช่หมายความว่าเราจะแบกกลับไปพิจารณา แต่ถ้าเราพิจารณาแล้วเห็นว่าไม่ได้ตอบโจทย์ คิดว่าข้อเสนอแนะนี้จะนำไปพิจารณาตอบโจทย์งานวิจัยชิ้นต่อไป แต่งานวิจัยชิ้นนี้อาจจะตอบโจทย์ชิ้นนี้ ก็คือยืนยันในสิ่งที่เราจะทำ ก็จะทำให้งานวิจัยเราอยู่รอดปลอดภัย เพราะเราจะรู้ตัวเองดี

ความเห็นบางประเด็นของผู้ทรงสามารถนำมาทำวิจัยได้ แต่บางประเด็นเราทำไม่ได้ เราก็สามารถเขียนไปในแบบที่เราอยากจะทำ โดยเอาความเห็นของผู้ทรงเอามาประกอบการแก้ไข จะมีบางประเด็นที่เราแก้ไขตามผู้ทรงคุณวุฒิไม่ได้ เราก็แสดงเหตุผลเพราะไม่ได้ตอบโจทย์งานวิจัยของเรา เราขอที่จะไม่นำเอาความเห็นตรงนี้มาในงานวิจัยของเรา เวลาที่เราไปรายงานความก้าวหน้างานวิจัย ก็สามารถชี้แจงได้ว่ามีอยู่แล้วในงานวิจัยหน้าต่อไปนี้ ความเห็นนี้ไม่สามารถทำได้ เนื่องจากข้อจำกัดในเรื่องของเวลา เรามีข้อตกลงเบื้องต้นหรือเราทำเฉพาะประเด็นนี้เท่านั้น ก็จัดเป็นขอบเขตการวิจัย เราก็สามารถให้เหตุผลได้

อ.ดร. เอลิสา : กล่าวว่าใช้เทคนิคเดียวกับ ผศ.ดร.นงนภัส ก็คือมีบางประเด็นที่ผู้ทรงคุณวุฒิแนะนำ แล้วเราบอกว่าจะขอไปพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง

อ.เกียรติสุดา : กล่าวว่าผู้ทำวิจัยจะต้องชัดเจนกับสิ่งที่ทำ พอได้โจทย์แล้วเราควรชัดเจนและมุ่งมั่นที่จะทำต่อไป และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือผู้วิจัยเองจะต้องมีความเชี่ยวชาญและมีความรู้ในสิ่งที่ตนเองทำมากพอ หากยังไม่แม่นยำในศาสตร์นั้นก็จะทำให้ไม่มีความมั่นใจในโจทย์ที่จะทำ โดยยกกรณีตัวอย่างการนำเสนอโครงสร้างวิจัยของตนเองจากที่ผ่านมา ในการพิจารณาระดับคณะ และพิจารณาระดับผู้ทรงคุณวุฒิ ก็จะได้รับคำแนะนำจากผู้รู้หลายท่านให้เปลี่ยนโจทย์วิจัยใหม่ เช่น ผู้ทรงแนะนำโจทย์อีกหัวข้อหนึ่ง คณะกรรมการคณะก็ให้เปลี่ยนโจทย์อีกหัวข้อหนึ่ง เหตุการณ์ดังกล่าวทำให้ผู้วิจัยไขว้เขว และสับสนไม่สามารถกำหนดทิศทางในการดำเนินการวิจัยต่อไปได้ จึงเกิดการชกัก ดังนั้นสิ่งที่สำคัญที่สุดคือผู้วิจัยจะต้องมีจุดยืนของตนเอง ว่าต้องการทำอะไรและเดินหน้าต่อไป

3. ที่ปรึกษาโครงสร้างวิจัย

อ.สุภา : กล่าวถึงขั้นตอนกระบวนการเขียนโครงสร้าง จะปรึกษา อ.ดร.นมลรัตน์ ผู้ที่อยู่ใกล้ชิดกัน เพื่อจะได้สะดวกเวลาขอคำปรึกษา นอกจากนี้ยังได้ปรึกษา ผศ.ดร.นงนภัส ในเรื่องของกรอบการวิจัย และยังได้ปรึกษา อ.ดร.นฤมล ที่มีประสบการณ์ในการทำวิจัยมาก่อนหน้านี้ เพื่อนำมาพัฒนาโครงสร้างงานวิจัยของตนเองและทำให้เห็น จุดเด่น จุดด้อย เป็นอย่างไร และควรจะทำอย่างไรกับงานวิจัยในขั้นต่อไป

อ.ดร.เอลิสา : ผู้ให้คำปรึกษา คือ เจ้าหน้าที่สำนักวิจัย ผศ.ดร. นงนภัส ,ดร.นฤมล หรือผู้ที่เพิ่งผ่านการพิจารณาโครงสร้างวิจัยมาหมาดๆเพราะจะเข้าใจดีที่สุดและจะสามารถถ่ายทอดความรู้ได้ดีและมีความชัดเจนที่สุด

ผศ.ดร. นงนภัส: กล่าวถึงผู้ให้คำปรึกษาจากการเข้าร่วมอบรมสัมมนาจากที่ต่างๆ เป็นการเก็บเล็กผสมน้อยจากวิทยากรที่มีความเชี่ยวชาญ นอกจากนี้ยังนำเอาแนวคิดจากการพูดคุยแลกเปลี่ยนระหว่างผู้เข้าร่วมสัมมนาด้วยกันเพื่อนำมาปรับใช้ในงานของตนเองอีกด้วย จึงทำให้เกิดมุมมองที่กว้างขึ้น จากที่เห็นเป็นเรื่องยากก็จะกลายเป็นเรื่องง่าย

เวลาขอทุนจากภายนอก ต้องมีการรายงานความก้าวหน้า ในส่วนของตนเองก็นำความรู้จากการจัดการองค์ความรู้ครั้งก่อนมาทำวิจัยล่าสุด เรื่อง “การวิจัยและพัฒนาชุดฝึกกิจกรรมเพื่อส่งเสริมจิตจริยธรรมในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่” พอรายงานผลการวิจัยความก้าวหน้า วช. ก็ให้ทำต่อเนื่องไปเลย แสดงว่า วช. อยากให้ทุนแก่ตนเอง ดังนั้นจึงนำผลงานการวิจัยออกมาได้ว่าจิตจริยธรรมของเรามีผลต่อตัวแปร 4 ตัว ตัวที่1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ตัวที่2 จิตสาธารณะมุ่งควบคุมตน อันที่3 เชื่ออำนาจภายในตน แล้วก็ตัวที่4 เหตุผลเชิงจิต ข้อมูลดังกล่าวจึงสามารถกลับมาขอทุนได้ เรียกว่าเป็นทุนต่อเนื่องจากของทุนงานวิจัยครั้งที่แล้ว

จากการที่ วช. มาติดตามความก้าวหน้างานวิจัยทำให้ตนเองเปลี่ยนมุมมองโลกในแง่บวก ถ้านักวิจัยคนอื่นมองในแง่ลบว่า วช. มาจับผิด แต่ตนเองคิดว่าเขามาให้โอกาสเรา ความพยายามจึงเกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม เพราะฉะนั้นเราต้องใช้โอกาสให้คุ้มค่าที่สุด หลังจากที่ทราบว่าได้รับทุนต่อเนื่องแล้ว จึงเอาประเด็นเด็กอาชีวะตีกัน ตีกันแล้วทำให้สังคมเดือดร้อน เช่น เอาข่าวหนังสือพิมพ์ที่เด็กอาชีวะวัยโจ๋งกปากไปในวันไหว้ครู เด็กอาชีวะตีกันบนรถเมล์ ทำให้มีลูกหลงชาวบ้าน เอาข่าวจากหนังสือพิมพ์ประมาณ 10 ฉบับ เอามาสรุปรวมกันว่าสิ่งต่างๆเหล่านี้เกิดขึ้นกับ น.ศ.อาชีวะ แล้วก็เอาวิธีการแก้ของกรมอาชีวะที่เอามาแก้ปัญหา 16 ข้อ มีอะไรบ้าง เอา 16 ข้อ ของการแก้ปัญหาหาวิเคราะห์ ไม่มีข้อไหนที่มีการแก้ที่ปัจจัยภายใน แก้ที่ปัจจัยภายนอก แต่ตนเองกำลังทำปัจจัยภายใน เอามาวิเคราะห์แล้วเราก็นำมาให้เห็นว่าจาก 16 ข้อที่ทางราชการ กรม ต่างๆ ไม่มีข้อใดแก้ปัญหาภายในที่มาจากตัวของนักเรียน ทุกข้อมาจากปัจจัยภายนอกทั้งหมด แต่งานวิจัยของเรามาจากภายใน จะพัฒนาที่มุ่งอนาคตควบคุมตน ก็คือให้เด็กมองเห็นเป้าหมายในชีวิตแล้วก็สามารถมีวินัยในการควบคุมตน ตนเองเชื่อว่าวิธีการของเราจะไม่ทำให้มีปัญหา เป็นการป้องกันปัญหาได้อย่างหนึ่ง หลังจากนั้นให้ครูที่ปรึกษาทำ โดยเราจะอบรมครูที่ปรึกษา จึงได้กลายเป็นชุดฝึกกิจกรรมครู แล้วก็สอนให้ครูใช้ ครูก็จะใช้ ตอนนี้อยู่ไม่ถึงขั้นตอนนั้น เรารู้ว่าเราจะต้องทำแบบนี้ ครูก็จะเอากิจกรรมชุดนี้ไปอ่านแล้วเหมือนกับเราเป็นเทรนเนอร์ให้กับครู เราก็เก็บข้อมูลให้ครู ครูเป็นกลุ่มตัวอย่าง นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่าง

4. ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างทำโครงสร้างวิจัยและวิธีการแก้ไขปัญหา

ผศ.ดร. นงนภัส: ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการทำวิจัยคือ การขอข้อมูลจากอาจารย์ในอาชีวศึกษาเป็นไปโดยความล่าช้า และได้ข้อมูลไม่ครบตามที่ต้องการ ก็เลยทำให้งานของตนเองชะงัก จึงคิดหาทางเลือกอีกหนทางเลือกที่ 1 ทางเลือกที่ 2 ที่ 3 ทางเลือกที่ 1 ถ้าได้ขนาดตัวอย่างครู ก็จะสามารถคำนวณจำนวนครูโรงเรียนที่มีที่ปรึกษาก็คน คิดตามสัดส่วน มี น.ศ. ก็คนคิดตามสัดส่วน แล้วก็เชิญครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเข้า

มาอบรม แล้วเราก็อบรมให้เขา แล้วก็แจกแบบสอบถาม ทำแล้วเราก็จะมีการวัดความรู้ ทักษะ ศักยภาพ เรื่องอะไรบ้างในความรู้ เจตคติก็เอามาทำ Pretest กลุ่มเดียว วัดก่อน-หลัง และหลังจากนั้นก็ไปเป็นของ น.ศ. วัดเป็น Control Group แต่ก็มีหลายวิธี กับอีกวิธีก็คือ เดินเข้าไปในโรงเรียน แล้วก็ไปอบรมครูในโรงเรียน นั้นเลย แต่จะอบรมประมาณ 4 รอบ พูดเรื่องเดียวกันแต่ 4 ครั้ง กับอบรม 1 ครั้ง กับเชิญเขามาหมดเลยทำ ครั้งเดียว กำลังคิดว่าจะเลือกวิธีไหน

อ.ดร.เอลิสา : มีปัญหาระหว่างทำวิจัย คือ ช่วงแรกๆ บางโรงพยาบาลเค้า บางโรงพยาบาลเค้าร่วมมือดี แต่มีบางโรงพยาบาลไม่ค่อยประสานงานต่อ แต่ละโรงพยาบาลไม่เหมือนกัน เพราะว่าเราไปสัมภาษณ์ ทั้ง แพทย์ทั้งพยาบาล และที่ล้ามในโรงพยาบาล ส่วนคนใช้สัมภาษณ์ข้างนอก เพื่อจะได้ไม่ต้องยุ่งกับ โรงพยาบาล เป็นคนที่เรารู้จักว่าคนญี่ปุ่นเขามีสมาคมคนญี่ปุ่นอยู่แล้ว แต่ว่าในโรงพยาบาลจะมีปัญหาว่า โรงพยาบาลบางโรงพยาบาล เขาอนุญาตให้เราติดต่อล้ามโดยตรง มีโรงพยาบาลที่หลักๆก็จะใช้ฝ่ายบุคคล แต่ฝ่ายบุคคลจะเข้ามา บางโรงพยาบาลรอเป็นเดือน แต่เราจะติดตามเป็นระยะตลอดจนได้ข้อมูล โดยส่วนตัวคิดว่าในการติดตามเป็นระยะสิ่งที่ต้องคำนึงถึงมากที่สุดคือ การเลือกใช้คำพูดที่อ่อนน้อมอันแสดงถึงการขอความช่วยเหลือจากผู้ติดต่อ จะทำให้ผู้อื่นเห็นอกเห็นใจมากกว่าการใช้คำพูดเร่งรัดอันจะก่อให้เกิด ความหงุดหงิดรำคาญใจ

5. หลักการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิในการปรึกษาโครงร่างวิจัย

อ.นงนภัส: กล่าวว่ายู่ที่ดุลยพินิจของผู้วิจัยเองว่าจะเลือกใครเป็นผู้วิจารณ์งานวิจัย อาจจะเป็นผู้ทรงคนเดิม ที่เป็นผู้ให้คำปรึกษางานวิจัยของเรามาโดยตลอด(แต่ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก) และเชี่ยวชาญศาสตร์ของเรา ก็สามารถขอให้ท่านมาเป็นผู้วิจารณ์งานของเรา

นอกจากนี้ยังกล่าวเสริมว่า เราอาจจะเลือกผู้ทรงคุณวุฒิโดยแบ่งเป็นท่านหนึ่งดูในส่วนเนื้อหาของ ส่วนอีกท่านหนึ่งดูกระบวนการ

อ.ภูวภัทร : จะมีผู้ทรงคุณวุฒิตอนพิจารณาโครงร่างครั้งแรก 1 ท่าน ส่วนการพิจารณาเครื่องมือ นักวิจัยก็จะเป็นผู้เลือกผู้ทรงคุณวุฒิมาตรวจสอบเอง เช่น กรณีแบบสัมภาษณ์ จะตรวจสอบว่าเนื้อหาการสัมภาษณ์ ครอบคลุมหรือไม่ ควรเพิ่มประเด็นใด คำถามก่อให้เกิดประโยชน์อย่างไร คำถามสามารถนำไปวิเคราะห์ได้หรือไม่ ดังนั้นเครื่องมือต้องมีคุณภาพ

และได้กล่าวเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาเครื่องมือมี 3ท่าน คือด้าน ภาษาและด้านล้าม และได้แนะนำผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาโครงร่างวิจัยของอ.เกียรติสุดา และ อ.สุภา คือมี 2 ท่านคือ ผู้เชี่ยวชาญด้านชุดฝึกและอีกท่านคือ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยก็จะทำให้งานวิจัยง่ายขึ้น

6. การเลือกประเด็นในการเขียนบทความวิชาการ

ภุวัตร : กล่าวว่าการพิจารณาจากการจัดการองค์ความรู้ครั้งก่อน คือมาจากสิ่งที่เราสนใจและมีความถนัด หรือเรื่องใกล้ตัว ซึ่งเรื่องใกล้ตัวมาจากงานวิจัยที่ตนเองได้รับทุน และก็มาจากสิ่งที่เราทำการเรียนการสอนในชั้นเรียน เพราะเป็นสิ่งที่ต้องพบทุกวันจึงเลือกมาเขียนบทความวิชาการ ประกอบกับประเด็นดังกล่าวอยู่ในส่วนหนึ่งของงานวิจัยที่เสนออยู่แล้ว จึงทำให้ได้หัวข้อง่ายขึ้น และทำให้เขียนบทความได้ดีและใช้เวลาในการเขียนเร็วขึ้น

อ.ดร.เอลิสา : กล่าวเสริมว่าบทความวิชาการดังกล่าวคล้ายๆกับบูรณาการวิจัยกับการเรียนการสอนจะมีประเด็น มีวัตถุประสงค์ วิธีการและผลที่ได้แล้วก็สรุป แต่ว่าถ้าเปรียบเทียบกับบทความวิจัยคือจะไม่เจาะลึกเหมือนที่ได้กล่าวไปข้างต้น คือเป็นบทความที่เขียนด้วยความรวดเร็ว เขียนภายใน 1 อาทิตย์ โดยส่วนตัวมองว่าถ้าจะเขียนให้มีคุณภาพต้องใช้เวลาประมาณ 3 เดือน และจนกว่าผู้ทรงคุณวุฒิจะเขียนคอมเมนต์มาก็ต้องแก้ไขหลายรอบ คืออย่างน้อยประมาณ 6 เดือนถึงจะมีคุณภาพที่ดี คิดว่าถ้าเปรียบเทียบงานเขียนของตนเองที่ตีพิมพ์ในวารสารของ มช.ที่เป็นโพสตี้ง กับการตีพิมพ์ที่วารสารของ PCI กลุ่ม 1 จุฬาฯและ ธรรมศาสตร์จะแตกต่างกันมาก ความเข้มข้นก็ต่างกันมาก จนบางครั้งก็ทำให้คิดว่าบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารของ มช.จะมีประโยชน์หรือไม่ เพราะใช้เวลาในการเขียนน้อยมาก

สรุปสาระจากการจัดการเรียนรู้ ครั้งที่ 1

สืบเนื่องมาจากการ จัดการเรียนรู้ ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ในปีการศึกษา 2558 จึงได้มีการนำองค์ความรู้จากการจัดการเรียนรู้ ดังกล่าว มาพัฒนาการทำวิจัยการเขียนบทความทาง วิชาการและบทความวิจัย จนมีอาจารย์ ในคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์สามารถนำเสนอบทความ วิชาการวิจัย ,บทความวิชาการ และกำลังเสนอโครงร่างวิจัย จากการประชุมจัดการเรียนรู้ดังกล่าวสามารถ สรุปลองค์ความรู้ได้ดังนี้

1. หัวข้อวิจัย เกิดขึ้นมาจาก

- 1.1. เกิดจากหัวข้อที่ตนเองชอบและถนัด
- 1.2 เกิดจากการสังเกตเรื่องที่ใกล้ตัว
- 1.3 เกิดจากประเด็นปัญหา
- 1.4 เกิดจากการทบทวนวรรณกรรมหรือการอ่านงานวิจัยของผู้อื่น
- 1.5 เกิดจากการลงพื้นที่ภาคสนามหรือการเข้าถึงชุมชน

2. หลักการตัดสินใจเลือกโจทย์วิจัย

สืบเนื่องจากขั้นตอนในการพิจารณาโครงร่างวิจัย ตั้งแต่ระดับคณะ ระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งจะมีทั้ง เจ้าหน้าที่สำนักวิจัย คณาจารย์ และผู้ทรง ใต้ให้คำแนะนำโจทย์วิจัยแก่ผู้เสนอโครงร่าง และมักจะเกิดกรณี ที่ผู้วิจัยไม่สามารถจะตัดสินใจได้ว่าจะเลือกโจทย์วิจัยตามคำแนะนำของท่านใด เพราะแต่ละท่านก็ให้ คำแนะนำค่อนข้างดี น่าสนใจและมีประโยชน์ ดังนั้นผู้เสนอโครงร่างจะต้องมีหลักยึดดังต่อไปนี้

- 2.1 แสดงจุดยืน และความมุ่งมั่นอย่างแน่วแน่ พร้อมทั้งแสดงผลในการปฏิเสธโจทย์ที่ ผู้ทรงและกรรมการแนะนำ
- 2.2 น้อมรับโจทย์ที่ผู้ทรงและกรรมการแนะนำมา หากโจทย์วิจัยใดที่ยังไม่สามารถทำได้ใน ครั้งนี้ ก็ให้แสดงผลว่าจะนำโจทย์ดังกล่าวไปใช้ในการทำวิจัยครั้งต่อไป
- 2.3 ใช้จิตวิทยาด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน น้อมรับคำวิจารณ์ทุกประการ ไม่ได้เถียง แต่ แสดงเหตุผลอันละมุนละม่อม

3. ที่ปรึกษาในการทำโครงร่างวิจัย

- 3.1 ผู้ที่ใกล้ชิดหรือสนิทสนมที่สามารถปรึกษาได้ทันที
- 3.2 ผู้ที่เพิ่งผ่านการนำเสนอโครงร่างวิจัยมาก่อนหน้านี้
- 3.3 คณบดีฝ่ายวิชาการ
- 3.4 เจ้าหน้าที่สำนักวิจัย มหาวิทยาลัยพายัพ

4. ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างทำโครงร่างและวิธีการแก้ไขปัญหา

- 4.1 ปัญหาเรื่องการขอข้อมูลเบื้องต้นจากชุมชนแล้วได้ข้อมูลไม่ครบหรือไม่ตรงตามวัตถุประสงค์ จึงแก้ปัญหาโดยการวางแผนสำรองหลายแผนเพื่อแก้ไขปัญหาแต่ละจุด
- 4.2 ปัญหาด้านความล่าช้าในการประสานงานด้านทรัพยากรบุคคลจากชุมชน จึงแก้ปัญหาโดยการติดตามเป็นระยะจนได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ครบถ้วน โดยอาศัยการติดต่อประสานงานด้วยวาจาสุภาพอ่อนน้อมอันแสดงถึงการขอความช่วยเหลือ แต่จะไม่ใช้วาจาอันแสดงถึงการเร่งรัดให้ปฏิบัติตามคำสั่ง

5. หลักในการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อปรึกษาโครงร่างวิจัย

- 5.1 ผู้ทรงคุณวุฒิที่เคยพิจารณางานวิจัยของตนเองมาก่อน
- 5.2 ควรเลือกผู้ทรงคุณวุฒิที่เชี่ยวชาญในศาสตร์เฉพาะด้าน
- 5.3 ควรเลือกผู้ทรงคุณวุฒิมากกว่า 1 ท่าน เช่น ในกรณีที่โจทย์วิจัยจะต้องใช้ศาสตร์เฉพาะทางหลายด้าน จำเป็นจะต้องมีผู้ทรงคุณวุฒิด้านภาษา 1 ท่าน มีผู้ทรงคุณวุฒิด้านเครื่องมือวิจัย 1 ท่าน และมีผู้ทรงคุณวุฒิด้านวิชาชีพ

6. วิธีสำรวจประเด็นในการเขียนบทความวิชาการ

- 6.1 สิ่งที่ตนเองสนใจ และถนัด / เรื่องใกล้ตัว
- 6.2 กิจกรรมในชั้นเรียน

6.3 มาจากประเด็นส่วนหนึ่งของการทำวิจัย โดยในระหว่างการทำวิจัยจะค้นพบสิ่งแปลกใหม่ ก็จะนำสิ่งนั้นมาเป็นประเด็นในการเขียนบทความวิชาการ

การถอดบทเรียนและสังเคราะห์องค์ความรู้

ประชุม การจัดการองค์ความรู้ กลุ่มย่อยครั้งที่ 2 (13 มิ.ย. 60) เวลา 10.00 น.

การทำวิจัยและเขียนบทความวิชาการ

ผู้เข้าประชุม

1. ผศ.ดร.นงนภัส พันธุ์พลกฤต
2. อาจารย์ดร.นมลรัตน์ แยมวงค์
3. อาจารย์ อัจฉราภรณ์ จันทร์สว่าง
4. อาจารย์สุภา พูนผล
5. อาจารย์สุภา เกียรติสุดา บุญส่ง
6. อาจารย์ภูวภัทร ทาอินต๊ะ

1.รายงานความคืบหน้างานวิจัย,บทความวิจัยและบทความวิชาการของคณาจารย์คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์

อาจารย์เกียรติสุดา บุญส่ง และอาจารย์สุภา พูนผล เสนอโครงร่างวิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยด้วยตนเอง สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ” โดยรับทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัยพายัพ จำนวน 100,000 บาท และได้เซ็นสัญญาการทำวิจัยเมื่อ วันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2560

อาจารย์ ดร.นมลรัตน์ แยมวงค์ เสนอโครงร่างวิจัยเรื่อง “การศึกษาความหมายและหลักการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนกลางที่เป็นปัญหากับนักศึกษาไทย กรณีศึกษาชั้นปีที่ 4 ในจังหวัดเชียงใหม่” โดยรับทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัยพายัพ จำนวน 100,000 บาท และได้เซ็นสัญญาการทำวิจัยเมื่อ วันที่ 17 พฤศจิกายน พ.ศ. 2559 ความคืบหน้าของงานวิจัยปัจจุบันทำเสร็จเรียบร้อยแล้วทั้ง 5 บท อยู่ในระหว่างการยื่นเรื่องให้ผู้ทรงคุณวุฒิอ่าน

อาจารย์ภูวภัทร ทาอินต๊ะ และ อาจารย์เอลิสา นิชิโคโต ทำวิจัยเรื่อง “การจัดชั้นเรียนร่วมกันระหว่างสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นและสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ในการเรียนรู้เรื่องกล้ามเนื้อทางการแพทย์ เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพในศตวรรษที่ 21” โดยรับทุนอุดหนุนการวิจัยของมหาวิทยาลัยพายัพ จำนวน 100,000 บาท และงานวิจัยสำเร็จสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว

นอกจากนี้ยังได้นำงานวิจัยดังกล่าวมาตีพิมพ์เป็นบทความวิจัย ในวารสารการประชุมวิชาการระดับชาติ “มนุษยศาสตร์ : ความจริงกับพลังงานแห่งความฝัน” วันที่ 14 – 15 พฤศจิกายน 2559 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผศ.ดร. นงนภัส พันธุ์พลกฤต ทำวิจัย 2 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง “การอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตร การเพิ่มศักยภาพครูเพื่อการพัฒนาจิตสาธารณะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” โดยรับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก วช. จำนวน 480,000 บาท และวิจัยเรื่องที่สอง เรื่อง “การเสริมสร้างศักยภาพครูเพื่อการพัฒนาพฤติกรรมมุ่งอนาคตควบคุมตนเองของนักศึกษาอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่” ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ได้รับทุนต่อเนื่อง จาก วช. จำนวน 550,000 บาท นอกจากนี้ยังได้เขียนบทความวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบจิตจริยธรรมในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่” และกำลังอยู่ในระหว่างขั้นตอนการตีพิมพ์ลงในวารสารการพัฒนาชุมชนและคุณภาพชีวิต TCI 1 ได้รับแบบตอบรับให้ตีพิมพ์แล้ว โดยบทความดังกล่าวพัฒนามาจากงานวิจัยเรื่อง “การวิจัยและพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมจิตจริยธรรมในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่” ได้งบ จาก วช. จำนวน 400,000 บาท โดยงานวิจัยดังกล่าวได้เสร็จสมบูรณ์เรียบร้อยแล้ว และได้เขียนบทความวิจัยเผยแพร่แล้ว จากงานวิจัยนี้ทำให้ได้รับทุนต่อเนื่องงานวิจัยชิ้นที่กำลังทำอยู่ในปัจจุบัน

อาจารย์ภูวภัทร ทาอินตะ เขียนบทความวิชาการเรื่อง “การใช้ภาษาในข้อความแสดงสถานะในเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มชายรักชายชาวญี่ปุ่น” ตีพิมพ์ในวารสารบัณฑิตศึกษา มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ปีที่ 5 ฉบับที่ 2 กรกฎาคม – ธันวาคม 2559

ผศ.รัชตพล ชัยเกียรติธรรม เขียนบทความวิชาการเรื่อง “การใช้คำยืมภาษาอังกฤษแปรหน่วยเสียงในภาษาไทย” ตีพิมพ์ในวารสารมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีที่ 10 ฉบับที่ 3 เดือนกันยายน – ธันวาคม 2559

อาจารย์อัฉราภรณ์ จันทร์สว่าง เขียนบทความวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดยอยู่ในระหว่างขั้นตอนการยื่นเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิอ่านพิจารณา

อาจารย์เสาวนีย์ ดำรงโรจน์สกุล เขียนบทความเรื่อง “การสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีน : ปัญหาการออกเสียงและแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน” โดยอยู่ในระหว่างขั้นตอนการยื่นเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิอ่านพิจารณา

2. หลักการในการพัฒนาโจทย์วิจัยเพื่อให้ได้ทุน

ผศ.ดร.นงนภัส : กล่าวว่าหากอยากจะได้รับทุนอุดหนุนจาก สกอ.หรือ วช. สำหรับตนเองนั้นจะนำเสนอ โจทย์วิจัยที่เป็นการต่อยอดจากงานวิจัยครั้งล่าสุด อย่างน้อยเจ้าของทุนเดิมก็จะทราบรายละเอียดทั้งหมด อยู่แล้ว แต่เป็นเพียงแค่การต่อยอดหรือขยายงานวิจัยให้กว้างขึ้นเท่านั้นเอง ดังนั้นจึงคิดว่าวิธีนี้เป็นวิธีที่ง่าย ที่สุดในการขอทุน โดยได้ยกตัวอย่างงานวิจัยที่กำลังทำอยู่ในปัจจุบันว่าได้ต่อยอดจากงานวิจัยเรื่อง “การ วิจัยและพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมจิตจริยธรรมในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาอาชีวศึกษาในจังหวัด เชียงใหม่” ซึ่งได้ทุนอุดหนุนจาก วช. จำนวน 400,000 บาท นอกจากนี้ยังทำวิจัย “เรื่องการเสริมสร้าง ศักยภาพครูเพื่อการพัฒนาพฤติกรรมมุ่งอนาคตควบคุมตนของนักศึกษาอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่” ซึ่งเป็นงานวิจัยที่ได้รับทุนต่อเนื่องจาก วช. จำนวน 550,000 บาท

อ.ภูวรินทร์ : กล่าวว่าการสร้างโจทย์วิจัยเพื่อขอทุนจะต้องตอบโจทย์ผู้ให้ทุนด้วย และจะต้องตอบโจทย์หลาย โจทย์ เช่น ทำแล้วได้อะไรใหม่อะไรบ้างและองค์ความรู้ที่ได้สามารถนำไปปรับใช้ได้อย่างไรได้บ้างหรือ สามารถนำไปประยุกต์ใช้อะไรได้บ้าง ดังนั้นผลที่เกิดขึ้นจะต้องตอบสนองต่อคนหมู่มากจึงจะได้รับทุน

นอกจากนี้ยังได้เสริมอีกว่างานวิจัยที่ได้รับทุนอุดหนุนจะช่วยทำให้งานวิจัยมีความน่าเชื่อถือ เพราะผ่านกระบวนการหลายขั้นตอน และอาจจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษในการยื่นขอตำแหน่ง ทางด้านวิชาการ

อ.สุภา : กล่าวว่าควรทำวิจัยตามความต้องการของสังคม กล่าวคือต้องตั้งคำถามก่อนคือ ทำวิจัยเรื่องนี้เสร็จ แล้วสังคมได้ประโยชน์อะไร และตอบสนองต่อสังคมอย่างไรบ้าง ไม่ใช่เราทำวิจัยเพื่อตอบสนองความ ต้องการของผู้ทำวิจัยเอง เช่น ทำเพื่ออยากรู้และได้ความรู้ใหม่เพิ่มขึ้น ถ้าเป็นลักษณะดังกล่าวก็จะไม่ สามารถขอทุนได้

3. ปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำวิจัยและการแก้ไขปัญหา

อ.ดร.นมลรัตน์ : ปัญหาทางด้านเวลา เนื่องจากตนเองมีสอนเต็มเวลา คือสอน 12 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ประกอบกับวิชาที่สอนเป็นวิชาใหม่จึงต้องใช้เวลาในการเตรียมการสอนค่อนข้างมากและต้องใช้เวลาในการ ตรวจสอบหรือการบ้านให้นักศึกษาอีกจำนวนมาก จึงต้องแก้ไขปัญหาโดยใช้เวลาดอนกลางคืนและวันเสาร์ – อาทิตย์ มาทำวิจัย

นอกจากนี้ยังมีปัญหาในเรื่องของเอกสารอ้างอิงที่เป็นภาษาต่างประเทศ(ภาษาจีน) เนื่องจากเอกสารอ้างอิงที่เป็นภาษาไทยไม่มีหรือมีจำนวนจำกัด ดังนั้นเอกสารอ้างอิงส่วนใหญ่จึงเป็นภาษาจีนจึงทำให้ใช้เวลาในการแปลค่อนข้างนานและจะต้องเสียเวลาเรียบเรียงและสรุปเป็นภาษาไทยอีกครั้งหนึ่ง

อ.เกียรติสุดา : มีปัญหาเดียวกับ อ.ดร.นมรัตน์ คือด้านเวลา เนื่องจากตนเองก็สอนเต็มเวลา คือ 12 ชั่วโมง ต่ออาทิตย์ และสอนในรายวิชาที่แตกต่าง ทำให้ต้องเตรียมการสอนและตรวจการบ้านหลายวิชาเช่นกัน ส่วนวันพุธซึ่งเป็นวันที่ไม่มีการเรียนการสอนแต่ก็ต้องเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆของมหาวิทยาลัยหรือเข้าประชุม เป็นต้น

อ.ภูวภัทร : กรณีที่เป็นการวิจัยภาคสนาม และต้องออกนอกสถานที่โดยการสัมภาษณ์ จะต้องมีขั้นตอนและกระบวนการหลายขั้นตอน ทำให้ใช้เวลาค่อนข้างมาก เช่น การทำจดหมายผ่านคณบดี ผ่านอธิการบดี แล้วส่งไปยังองค์กรที่จะทำวิจัย แล้วหน่วยงานนั้นจะต้องทำจดหมายแจ้งยังผู้บังคับบัญชาทราบและต้องรอผลการอนุมัติอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นการวิจัยภาคสนามมักจะเกิดปัญหาด้านการรายงานความก้าวหน้าการวิจัยไม่เป็นไปตามแผน อาจเกิดการล่าช้ากว่ากำหนด ส่วนการวิจัยทางด้านเอกสารนั้นจะไม่ค่อยพบปัญหา ดังกล่าว

4. การทำความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการบูรณาการการวิจัยสู่การเรียนการสอน

อ.สุภา : การบูรณาการการวิจัยสู่การเรียนการสอน หลายคนเข้าใจผิด โดยมักจะเข้าใจว่าเป็นการนำเอาผลของงานวิจัยไปใช้กับการเรียนการสอน หรือ ผู้วิจัยค้นพบอะไรใหม่ๆในงานวิจัยชิ้นนั้นแล้วนำไปใช้แก้ปัญหาในชั้นเรียน นั่นคือสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เข้าใจผิด ที่ถูกต้องคือการนำกระบวนการวิจัยไปสู่การเรียนการสอนโดยมีผู้เรียนมีส่วนร่วม ซึ่งกระบวนการวิจัยมีมากมายแต่ไม่จำเป็นต้องนำมาใช้ทั้งหมด เพียงแค่นำมา 1 กระบวนการก็จัดอยู่ในการบูรณาการไปสู่การเรียนการสอนแล้ว ที่สำคัญคือผู้เรียนจะต้องได้ร่วมกันกับกระบวนการดังกล่าวด้วย

อ.เกียรติสุดา : กล่าวเสริมจากอ.สุภา ว่าตอนแรกตนเองก็เข้าใจผิดมาโดยตลอดเหมือนกัน แต่พอมีโอกาสได้นำเสนอโครงร่างวิจัย จึงทำให้เข้าใจถูกต้อง โดยยกตัวอย่างง่ายๆ เช่น ตนเองไปอ่านวิจัยของ อ.ดร.นมรัตน์แล้วเอามาปรับใช้กับวิชาของตนเอง ลักษณะดังกล่าวเป็นเพียงแค่การได้ความรู้เพิ่มขึ้น ไม่จัดว่าเป็นการบูรณาการการวิจัยสู่การเรียนการสอน

5. หลักการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณางานวิจัย

อ.ภูวภัทร : กล่าวว่าเป็นเนื่องจากงานวิจัยของเกี่ยวข้องกับภาษาญี่ปุ่นในโรงพยาบาล ผู้ทรงคุณวุฒิหนึ่งคนต้องมาจากภาษาญี่ปุ่น ผู้ทรงฯอีกหนึ่งคนต้องเป็นล่าม และผู้ทรงฯอีกคนต้องเป็นนักภาษาศาสตร์ คือผู้ทรงจะต้องครอบคลุมทั้งหมด และตรงกับสายงาน ไม่ใช่ว่าใครก็ได้ และหากผู้ทรงที่มีตำแหน่ง รศ. หรือ ดร. หรือ ศ.ดร. ก็จะมีเพิ่มความน่าเชื่อถือ มหาวิทยาลัยก็จะดูเกรงขามมากขึ้น นอกจากนี้ยังเสริมว่าจากการไปประชุมงานวิชาการหลายๆที่จะทำให้รู้จักนักวิชาการสายภาษาญี่ปุ่นหรือสายงานที่เกี่ยวข้องจึงทำให้ทราบข้อมูลว่าผู้ใดเชี่ยวชาญด้านใด มาจากมหาวิทยาลัยใด เป็นต้น

อ.ดร.นมลรัตน์ : กล่าวว่างานวิจัยของตนเองเชิญผู้ทรง 3 ท่าน โดยเชิญจากข้างนอก 2 ท่าน คืออาจารย์ที่จากมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ คือ ผศ.ดร.เจริญ และ ดร.รุชภรณ์ ที่เชี่ยวชาญทางด้านภาษาจีนจีน ส่วนผู้ทรงฯภายในเชิญ ดร.สรพร ที่เชี่ยวชาญด้านการสอน เพราะว่างานวิจัยของตนเองเป็นเชิงการเรียนการสอนด้วย

อ.สุภา : กล่าวกับผู้ทรงฯที่ตนเองเชิญคือ รศ.ศรีวิไล ที่เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการสอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศ นอกจากนี้มีอีกท่านหนึ่งที่คนดีแนะนำมาคือ ดร.สรพรมา ที่เชี่ยวชาญด้านทฤษฎีกระบวนการสอน และอีกหนึ่งท่านคือ รศ.ศิวาพร ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย คือ 3 ท่านนี้เชี่ยวชาญกันคนละด้านแต่ครอบคลุมทั้งหมดของงานวิจัย

สรุปสาระจากการ K.M. ครั้งที่ 2

จากการประชุม K.M. ครั้งที่ 2 สามารถสรุปประเด็นการพัฒนาโจทย์วิจัยและการเขียนบทความวิจัยหรือบทความวิชาการได้ดังนี้

1. รายงานความคืบหน้างานวิจัยและบทความวิจัยและบทความวิจัยหรือบทความวิชาการของแต่ละท่าน

อาจารย์เกียรติสุดา บุญส่ง และอาจารย์สุภา พูนผล เสนอโครงร่างวิจัยเรื่อง “การพัฒนาชุดฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยด้วยตนเอง สำหรับนักศึกษาชาวต่างชาติ”

อาจารย์ ดร.นมรัตน์ แยมวงศ์ เสนอโครงร่างวิจัยเรื่อง “การศึกษาความหมายและหลักการใช้คำลักษณนามในภาษาจีนกลางที่เป็นปัญหากับนักศึกษาไทย กรณีศึกษาชั้นปีที่ 4 ในจังหวัดเชียงใหม่”

อาจารย์ภูวภัทร ทาอินตะ และ อาจารย์เอลิสซา นิชิคิโต ทำวิจัยเรื่อง “การจัดชั้นเรียนร่วมกันระหว่างสาขาวิชาภาษาญี่ปุ่นและสาขาวิชาพยาบาลศาสตร์ในการเรียนรู้เรื่องล้ามทางการแพทย์ เพื่อผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพในศตวรรษที่ 21” นอกจากนี้ยังได้นำงานวิจัยดังกล่าวมาตีพิมพ์เป็นบทความวิจัย ในวารสารการประชุมวิชาการระดับชาติ “มนุษยศาสตร์ : ความจริงกับพลังงานแห่งความฝัน” วันที่ 14 – 15 พฤศจิกายน 2559 คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

ผศ.ดร. นงนภัส พันธุ์พลกฤต ทำวิจัย 2 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง “การอบรมเชิงปฏิบัติการหลักสูตร การเพิ่มศักยภาพครูเพื่อการพัฒนาจิตสาธารณะนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่” และนอกจากนี้ยังได้เขียนบทความวิจัยเรื่อง “การวิเคราะห์องค์ประกอบจิตจริยธรรมในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่” และกำลังอยู่ในระหว่างขั้นตอนการตีพิมพ์ลงในวารสารการพัฒนาชุมชนและคุณภาพชีวิต TCI 1 ได้รับแบบตอบรับให้ตีพิมพ์แล้ว โดยบทความดังกล่าวพัฒนามาจากงานวิจัยเรื่อง “การวิจัยและพัฒนาชุดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมจิตจริยธรรมในการดำเนินชีวิตของนักศึกษาอาชีวศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่”

อาจารย์ภูวภัทร ทาอินตะ เขียนบทความวิชาการเรื่อง “การใช้ภาษาในข้อความแสดงสถานะในเครือข่ายสังคมออนไลน์ของกลุ่มชายรักชายชาวญี่ปุ่น”

ผศ.รัชตพล ชัยเกียรติธรรม เขียนบทความวิชาการเรื่อง “การใช้คำยืมภาษาอังกฤษแปรหน่วยเสียงในภาษาไทย”

อาจารย์อัฉราภรณ์ จันทร์สว่าง เขียนบทความวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการใช้ไวยากรณ์ภาษาไทยสำหรับนักศึกษาชาวจีน” โดยอยู่ในระหว่างขั้นตอนการยื่นเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิอ่านพิจารณา

อาจารย์เสาวนีย์ ดำรงโรจน์สกุล เขียนบทความเรื่อง “การสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีน : ปัญหาการออกเสียงและแนวการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน” โดยอยู่ในระหว่างขั้นตอนการยื่นเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิอ่านพิจารณา

2. หลักการในการพัฒนาโจทย์วิจัยเพื่อให้ได้ทุน

2.1 ควรจะทำเรื่องที่ตอบสนองโจทย์เจ้าของทุน คือทำเรื่องที่เจ้าของทุนแนะนำหรือต้องการให้ทำ ก็จะได้รับทุนง่ายกว่าเรื่องที่ทำตามความต้องการของผู้ทำวิจัย

2.2 ทำเรื่องที่สังคมสนใจและสังคมได้ประโยชน์ สามารถนำไปใช้ได้ หากผู้วิจัยทำเรื่องที่ตอบสนองต่อตนเองคือทำแล้วต้องมีความรู้ใหม่ แต่นำไปใช้ให้ก่อเกิดประโยชน์ไม่ได้ก็อาจจะไม่ได้รับการพิจารณา

3. ปัญหาหรืออุปสรรคที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำวิจัยและการแก้ไขปัญหา

3.1 ปัญหาทางด้านเวลา เนื่องจากผู้ทำวิจัยบางท่านมีสอนเต็มเวลา คือสอน 12 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ประกอบกับวิชาที่สอนเป็นวิชาใหม่จึงต้องใช้เวลาในการเตรียมการสอนค่อนข้างมาก จึงต้องแก้ไขปัญหาโดยใช้เวลาตอนกลางคืนมาทำวิจัย

3.2 ปัญหาการอ้างอิงเอกสารที่เป็นภาษาต่างประเทศ จึงทำให้เสียเวลาในการแปลและสรุปเป็นภาษาไทย

3.3 เกิดปัญหาด้านการรายงานความก้าวหน้าการวิจัยไม่เป็นไปตามแผน อาจเกิดการล่าช้ากว่ากำหนด เนื่องจากต้องผ่านกระบวนการหลายขั้นตอน

4. การทำความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการบูรณาการการวิจัยสู่การเรียนการสอน

จากการสอบถามความคิดเห็นของสมาชิกที่ทำ k.M. มักจะเข้าใจเกี่ยวกับ”การบูรณาการการวิจัยสู่การเรียนการสอน” คือ การนำผลของการวิจัยไปใช้กับการเรียนการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่ง แต่ในความเป็นจริงที่ถูกต้องคือ การนำกระบวนการวิจัยไปสู่การเรียนการสอนโดยมีผู้เรียนมีส่วนร่วม

5. หลักการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิ

5.1 ผู้วิจัยควรเลือกผู้ทรงคุณวุฒิมาพิจารณางานวิจัยด้วยตนเอง เพราะผู้วิจัยจะทราบประวัติ ตลอดจนความเชี่ยวชาญของผู้ทรงคุณวุฒิได้ดีที่สุดเนื่องจากมาจากศาสตร์เดียวกัน

5.2 งานวิจัยบางเรื่องจำเป็นจะต้องมีผู้ทรงคุณวุฒิหลายคนเพื่อพิจารณางานวิจัย เพราะมีความเกี่ยวข้องกับหลายศาสตร์ จึงจำเป็นจะต้องเชิญผู้ทรงที่มีความเชี่ยวชาญแต่ละด้านมาวิพากษ์งานวิจัย

5.3 จะต้องเลือกผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นที่ยอมรับทางด้านวิชาการ และมีชื่อเสียงเฉพาะด้าน มาจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับของสังคม จึงจะทำให้งานวิจัยนั้นน่าเชื่อถือ

สรุปความรู้

สืบเนื่องจากการประชุมระดมความคิดในการจัดการองค์ความรู้ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยพายัพในปีการศึกษา 2558 ที่ผ่านมา ซึ่งเป็นการสร้างองค์ความรู้ด้านการผลิตผลงานบทความวิชาการและงานวิจัย เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องจึงได้มีการต่อยอดองค์ความรู้ดังกล่าวมาปรับใช้ในการจัดการองค์ความรู้ในปีการศึกษา 2559 โดยนำเอาผลที่เกิดขึ้นจากปีการศึกษา 2558 มาแตกเป็นประเด็น และสิ่งที่เกิดขึ้นในปี 2559 คือ มีนักวิจัยหน้าใหม่เพิ่มมากขึ้น และมีผู้เขียนบทความวิชาการและบทความวิชาการเพิ่มขึ้นจากปีที่ผ่านมา นอกจากนี้จากการระดมความคิดก็ทำให้มีประเด็นแลกเปลี่ยนใหม่ๆ เพิ่มขึ้น ดังนี้

การทำวิจัยนั้น หัวข้อวิจัยเกิดขึ้นมาจากหลายปัจจัย ประการแรกคือ มาจากสิ่งที่คุณชอบและถนัด ประการที่สองเกิดจากการสังเกตเรื่องที่ใกล้ตัวหรือเกิดจากการสังเกตจากสิ่งแวดล้อมรอบตัว ประการที่สามเกิดจากประเด็นปัญหา โดยทำวิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ประการที่สี่เกิดจากการทบทวนวรรณกรรมหรือการอ่านงานวิจัยของผู้อื่นแล้วเกิดความคิดใหม่จึงลงมือทำวิจัยขั้นต่อไป และประการสุดท้ายเกิดจากการลงพื้นที่ภาคสนามหรือการเข้าถึงชุมชนเพื่อสำรวจปัญหาหรือความต้องการของชุมชน แล้วก่อเกิดเป็นโจทย์วิจัยขึ้นมา เป็นต้น

หากผู้วิจัยต้องการทุนสนับสนุนจากรัฐบาล เช่น ทุนจาก สกอ , วช. จะต้องมีส่วนในการพัฒนาโจทย์วิจัย ควรจะทำเรื่องที่ตอบสนองโจทย์เจ้าของทุน คือทำเรื่องที่เขาของทุนแนะนำหรือต้องการให้ทำ ก็ จะได้รับการอนุมัติง่ายกว่าเรื่องที่ทำตามความต้องการของผู้ทำวิจัย นอกจากนี้ควรทำเรื่องที่น่าสนใจและสังคมได้ประโยชน์ สามารถนำไปใช้ได้ หากผู้วิจัยทำเรื่องที่ตอบสนองต่อตนเองคือทำแล้วได้องค์ความรู้ใหม่ แต่นำไปใช้ให้ก่อเกิดประโยชน์ไม่ได้ก็อาจจะไม่ได้รับการพิจารณา

เมื่อผู้ทำวิจัยได้หัวข้อในการวิจัยแล้ว สิ่งที่สำคัญและมีความสำคัญอย่างยิ่งในการดำเนินการขั้นต่อไปคือการได้รับคำแนะนำและมีผู้ปรึกษาที่ดี นั่นคือผู้ที่ใกล้ชิดหรือสนิทสนมที่สามารถปรึกษาได้ทันที นอกจากนี้คือผู้ที่เพิ่งผ่านการนำเสนอโครงร่างวิจัยมาก่อนหน้านี้หรือผู้มีประสบการณ์ในการทำวิจัยมาหลายเรื่อง เพื่อที่จะทำให้ทราบกระบวนการหรือขั้นตอน อุปสรรคต่างๆ ที่อาจจะเกิดขึ้น และที่สำคัญคือจะต้องปรึกษาฝ่ายวิชาการและเจ้าหน้าที่สำนักวิจัยเพื่อให้ข้อมูลการดำเนินการวิจัยตลอดจนถึงการปฏิบัติการให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของการวิจัย

สำหรับผู้วิจัยที่มีประสบการณ์ในการวิจัยค่อนข้างน้อย จะเกิดปัญหาเรื่องการเลือกตัดสินใจเมื่อผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการแนะนำโจทย์วิจัยอื่นที่แตกต่างจากโจทย์วิจัยที่เรานำเสนอ ดังนั้นควรแก้ไขด้วยการแสดงจุดยืน และความมุ่งมั่นอย่างแน่วแน่ พร้อมทั้งแสดงเหตุผลในการปฏิเสธโจทย์ที่ผู้ทรงและกรรมการแนะนำ นอกจากนี้จะต้องยอมรับโจทย์ที่ผู้ทรงและกรรมการแนะนำมา แต่จะนำโจทย์ดังกล่าวไปใช้ในการทำวิจัยครั้งต่อไป อีกประการหนึ่งต้องใช้จิตวิทยาด้านความอ่อนน้อมถ่อมตน น้อมรับคำวิจารณ์ทุกประการ ไม่ได้เถียง เพราะโดยธรรมชาติ ผู้ทรงคุณวุฒิและกรรมการมักจะไม่ชอบการปฏิเสธหรือการโต้เถียง

อย่างไรก็ตามในระหว่างการทำวิจัยนั้นมักเกิดปัญหาหรืออุปสรรคที่อาจทำให้งานวิจัยซังกะหรือไม่เป็นไปตามแผน เช่น ปัญหาทางด้านเวลา เนื่องจากผู้ทำวิจัยบางท่านมีสอนเต็มเวลา คือสอน 12 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ประกอบกับวิชาที่สอนเป็นวิชาใหม่จึงต้องใช้เวลาในการเตรียมการสอนค่อนข้างมาก นอกจากนี้เกิดปัญหาการอ้างอิงเอกสารที่เป็นภาษาต่างประเทศ จึงทำให้เสียเวลาในการแปลและสรุปเป็นภาษาไทยและเกิดปัญหากรณีที่เป็นการวิจัยภาคสนาม และต้องออกนอกสถานที่โดยการสัมภาษณ์ จะต้องมีขั้นตอนและกระบวนการหลายขั้นตอน ทำให้ใช้เวลาค่อนข้างมาก เช่น การทำจดหมายผ่านคณบดี ผ่านอธิการบดี แล้วส่งไปยังองค์กรที่จะทำวิจัย แล้วหน่วยงานนั้นจะต้องทำจดหมายแจ้งยังผู้บังคับบัญชาทราบและต้องรอผลการอนุมัติอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นการวิจัยภาคสนามมักเกิดปัญหาด้านการรายงานความก้าวหน้าการวิจัยไม่เป็นไปตามแผน อาจเกิดการล่าช้ากว่ากำหนด เป็นต้น

เมื่อกระบวนการวิจัยเสร็จสิ้นแล้ว จะต้องมีการเลือกผู้ทรงคุณวุฒิมาตรวจสอบงานวิจัย ดังนั้นผู้วิจัยควรเลือกผู้ทรงคุณวุฒิมาพิจารณางานวิจัยด้วยตนเอง เพราะผู้วิจัยจะทราบประวัติตลอดจนความเชี่ยวชาญของผู้ทรงคุณวุฒิได้ดีที่สุดเนื่องจากมาจากศาสตร์เดียวกัน นอกจากนี้งานวิจัยบางเรื่องจำเป็นจะต้องมีผู้ทรงคุณวุฒิหลายคนเพื่อพิจารณางานวิจัย เพราะมีความเกี่ยวข้องกับหลายศาสตร์ จึงจำเป็นจะต้องเชิญผู้ทรงที่มีความเชี่ยวชาญแต่ละด้านมาวิพากษ์งานวิจัย และที่สำคัญคือจะต้องเลือกผู้ทรงคุณวุฒิที่เป็นที่ยอมรับทางด้านวิชาการ และมีชื่อเสียงเฉพาะด้าน มาจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับของสังคม จึงจะทำให้งานวิจัยนั้นน่าเชื่อถือ

เมื่องานวิจัยผ่านกระบวนการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิและได้มีการปรับแก้ไขจนเสร็จสิ้นสมบูรณ์แล้วจึงต้องมีการเผยแพร่สู่สาธารณชน ดังนั้นผู้ทำวิจัยจะต้องเขียนเป็นบทความวิจัยเผยแพร่ลงในวารสารวิชาการจึงจะทำให้งานวิจัยชิ้นนั้นมีคุณภาพและน่าเชื่อถือยิ่งขึ้น

ส่วนประเด็นในการเขียนบทความวิชาการเกิดขึ้นจากกิจกรรมในชั้นเรียน และการบูรณาการวิจัยกับการเรียนการสอน เป็นการนำกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นcase study นำมาบูรณาการวิจัยที่กำลังทำอยู่ แล้วผนวกกับการเรียนการสอน จึงนำมาเขียนเป็นบทความวิชาการ ซึ่งเป็นลักษณะของการรายงานกิจกรรมในชั้นเรียนโดยมีวัตถุประสงค์ของกิจกรรม วิธีดำเนินกิจกรรม เครื่องมือวัดผล ผลการวิเคราะห์ข้อมูล และสรุป

อย่างไรก็ดี ในส่วนของประเด็นเรื่องการบูรณาการการวิจัยสู่กระบวนการเรียนการสอนนั้น มักจะเกิดความเข้าใจผิดและคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ซึ่งควรจะทำให้ความเข้าใจให้ถูกต้อง คือเป็นการนำผลของการวิจัยไปใช้กับการเรียนการสอนในรายวิชาใดวิชาหนึ่ง แต่ในความเป็นจริงที่ถูกต้องคือ การนำกระบวนการวิจัยไปสู่การเรียนการสอนโดยมีผู้เรียนมีส่วนร่วมนั่นเอง

ประการสุดท้าย ไม่ว่าจะเป็นการทำวิจัยหรือการเขียนบทความวิชาการ ต่างก็เป็นสิ่งที่ทำให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ของบุคลากรสายผู้สอน หากเริ่มต้นสำเร็จได้ 1 ผลงาน ก็จะส่งผลให้เกิดผลงานใหม่ต่อเนื่องไปตลอด จนกลายเป็นความเคยชินและกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตการทำงานสายนี้ และผลลัพธ์ที่ได้คือการได้รับตำแหน่งทางด้านวิชาการอันแสดงให้เห็นถึงศักยภาพของการเป็นนักการศึกษาและนักวิชาการที่ดีขององค์กรนั่นเอง